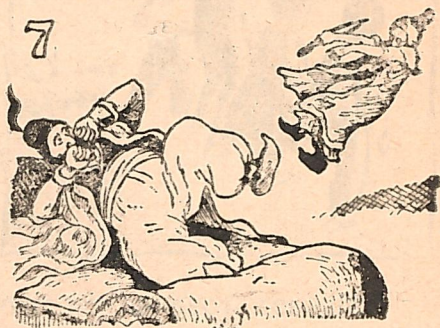

Всичко гледа и измърва
падишахътъ, а не върва:
— И визирътъ търпи, трае,
та и мене да смотает!
Новъ страхъ му нахлу въ душата,
нова мисълъ — въвъ главата:
— На визира на жената
извади зжбъ изъ устата!
На визира пъкъ жена му
пази да не ревне само.
Дърпа зжбаръ, тя се свива,

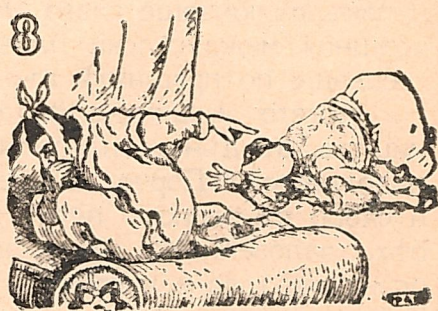

жена яка, държелива,
ни припадна, ни заплака,
и до края тя изчака.
Па се засмъ сладко, звънко,
и султана мами тънко:
— Ей това е зжбаръ — сила,
съ ржка лека, ржка мила.
Да не гледахъ бихъ мислила,
зжбъ на сънь че съмъ вадила!
А султанътъ тука вече
сабя тънка го пресъче.
Не допустна мисълъ — хула,
че го лъже знатна була.
И извика безъ вълнене:
— Е, сега е редъ на мене!
Ето, седна на дивана
и извика самъ султана:
— Хайде, хекимъ бѣлобради,
както тѣхнитѣ извади!
А зжбарътъ съ пошъ коприненъ,

бърше уреда стариненъ,
на султана метанъ стори,
уста цѣла да отвори.
Падишахътъ като зина,
и зжбарътъ заопина.

Люто ритна го султана,
та го дигна до тавана.
И главата пакъ усучи
и въ леглото я забучи,
па презъ зжби проговаря:

— Доведете тъмничаря!
Тъмничарътъ се зададе,
а султанътъ се обади:
— Въ най-дълбоката тъмница,
затворете тѣзь троица!
Всѣки нека тамъ да чака,
докато го зжбъ защрака,
че и болки катъ търпѣха,
тѣ въ очитѣ ме лъгаха!

Прев. Йорданъ Ковачевъ.